

पहिचान

- मेक रानामगर 'विप्लव'

आज सारङ्गीसँग भेट भो,
सुरिलो र तिखो स्वरमामोहितपार्ने ऊ,
खोको पेट देखाउँदै, रुन्चे स्वरमा च्यार्डच्यार्ड गरीरहेको थियो,
ठाऊँपाएन रे रेटिने, भन दुब्लाएछ,
तिखो लामो दाँतअग्लो घाँटीध्यापे टाउँके
हलोलाई भेटे, साथमाजुवा, विजु एक हलपाइरा पनि
मलाई भेटने वित्तिकै दुखेसो पोख्यो,
मलाईप्रकृतिलाई पनि साथदिएनदाई,
साञ्चै हुँदाखानेको दिनगएछभन्दै टिलपिलायो, म अमुख रहे
लाजढाक्नलुगासिलाउने कललाई भेटे,
विष्टहरुले ज्याला नै दिँदैनन्
जीवनबचाउनै धौ धौ भो,
ठ्याड ठ्याड गरी पसिनापुछेको आरनमापनिपुगें,
पाईन हाल्दै छु, धार लग्दैन
खै आफू नै अडिलो र धारिलो भएपो हतियारमाधार लाग्ने ?
अलि पर हुत्तिए, डमरूले बाटो छेक्यो,
डमडमआवाजमादमथिएन
सकनसकिकाँधभरी खत्राडखुत्रुड के के बोकेर हिड्या थ्यो,

के भो ? पेटको जोहो गरौं भनेर !

खुरर दौडिएको बूढो साइकललाई नजर लगाए

बुढो कुकुरुक्क परेको असाहय जस्तो देखेँ,

कल्लाखुईलिएको, पिठ्यु काँधमाटोकरी राखी

हरीयो फरीयो, गेडागुडी राखेर हिड्या रै'छ

किरीझगर्नेबानीउसको यतिमात्रै बोल्यो-

पेटपाल्नै पच्यौ, बालबच्चाहुकाउनै पच्यो ।

सबैलाई भेट्छु, देख्छु,भोगिन्छु अनिविचारिन्छु

ऊनीहरु कसैले पहिचानको कुरा गरेनन्,

न त जातको नै मुखखोले

तर आपसमाचिनेकै छन्

आफ्नो परम्परा धानेकै छन्,

भोको पेट भर्न पाएभो,

एक लाजढाक्नपाएभो,

धर्तीलाई हराभरागर्न पाएभो ।

जन्मभूमिलाई दिन सके भो ।

विघ्ना-४, स्याङ्गजा, नेपाल